

A photograph of a wooden mouse trap with a miniature city skyline on top of it. The trap is set on a wooden surface and is viewed through a circular hole in a dark wall. The scene is lit with a warm, golden light. The city skyline includes several tall buildings, including one that resembles the Burj Khalifa. The mouse trap is a standard wooden snap trap with a metal spring and a bait holder.

МИШЈА ГРОЗНИЦА

Александар Поповић

сценска пошалица на шест жица

Александар Поповић

МИШЈА ГРОЗНИЦА

Режија: Ђорђе Нешовић

Драматургија: Исидора Милосављевић

Сценографија: Нађа Вукореп

Костимографија: Лара Бунчић

Сценски покрет: Александра Аризановић

Сценски говор: др Дејан Средојевић

Компоновање и дизајн звука: Филип Готовац

Дизајн светла: Миа Млинарковић

Жице:

Сања Ристић Крајнов

Мија Симоновић

Марко Савић

Димитрије Аранђеловић

Вукашин Ранђеловић

Александар Сарапа

Вођење представе: Снежана Радованов

Вођење светла: Борислав Гаковић

Вођење звука: Стефан Стефановски

Шаптање: Анисија Богданов

Прва проба: 5. децембра 2023.

Премијера: 9. фебруара 2024, Камерна сцена, 20.30

Декор и костими су израђени у радионицама Српског народног позоришта.

02:2

РЕЧ РЕДИТЕЉА

У овој представи покушали смо да обрадимо тему склапања примирја, и целокупне његове спектакуларизације. Појам мира (примирја) на нашим просторима је нека врста утопије, егзотике, којој се сви надамо и непрестано очекујемо. Ликови у овој драми пресек су стања друштва у којем данас живимо, као и пре 30 година, када је написан комад. Сваки од њих је представник једне друштвене категорије која обликује актуелну друштвену ситуацију. Они су одговорни за спровођење и крунисање мировног споразума, али они су, такође, свесни да мир њима ништа добро неће донети. Они живе од немира, они успевају да опстану само у ситуацијама које су ванредне, ситуацијама у којима могу да муљају, лажу, које могу да користе за лични профит, они могу успети само у метежу. Поповићеви комади су огледало балканског менталитета и друштвеног система који, упркос непрестаној жељи и надању о миру, не може на тај мир да пристане јер за исти није ни спреман. Поповићеви комади представљају узбудљив полигон за истраживање смеха, али оног који оставља горак укус. Писац нам је дао невероватне ликове, које ћемо волети и који ће нас забавити, али и, надам се, натерати на размишљање и делање.

Ђорђе Нешовић је дипломирао позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду, у класи ред. проф. Иване Вујић и др ум. Снежане Тришић, доц. Студент је мастер студија позоришне режије, а представа *Мишја Грозница* је његов мастер рад под менторством Кокана Младеновића.

Режирао је представе *Џорџ Кајлан* (Фредерик Зонтаг, Словенско народно позориште Нова Горица), и *Уображени болесник* (Молијер, Књажевско-српски театар Крагујевац). Током студирања режирао је представе *Тамо где љевају* (Филип Грујић), *LUX IN TENEBRIS* (Бертолт Брехт), *Лола Монџез* (Слободан Обрадовић). Асистирао је Милошу Лолићу на представи *Касџар* (Петер Хандке, ЈДП), као и Марку Ђорђевићу на филму *За данас ѿолико*. Учествовао је на бројним фестивалима и радионицама. Добитник је награде „Др Хуго Клајн“ за најбољег студента позоришне режије у својој генерацији.

ДРАМАТУРШКА БЕЛЕШКА

Рад на тексту *Мишија грознаца* Александра Поповића био је инспиративан за истраживање језика, жанра, као и граница између рационалног и ирационалног. С друге стране, позоришни процес био је и савршени полигон за преиспитивање лица и наличја стварности, онога што је изговорено а, на крају, и питања шта је мир. Наиме, Александар Поповић је комад *Мишија грознаца* писао у време распада Југославије, у доба највећих сукоба народа који су до тада – сада видимо само привидно – живели у миру. Постављајући своју причу у реалну ситуацију организовања церемоније на којој ће две завађене стране потписати

посланицу мира, до краја комада се претвара у потпуни апсурд бекетовског чекања мира који никако да се догоди (никако да дође). Поповићев апсурд одлагања наступања мира привидно је оправдан менталитетом, препознатљивим стереотипом о људима који не одговарају позицијама на којима се налазе, дакле о превртљивим чиновницима, али и о народу који, зарад пуког преживљавања, мора да бира страну и тако редовно постају топовска храна. Ацини ликови су пуни живота и оптерећени су контрадикторностима, духовити су, а истовремено и веома сурови, пуни су анималних, сексуалних чежњи, али су повремено, упркос прикривању прљавштине из које потичу, и нежни и шармантни.

Током рада на представи један од најважнијих задатака који смо себи задали био је да поставимо питање: да ли смо ми, такви какви јесмо (дакле апсурдни), и каквим нас је писац описао, заправо способни да одржимо мир. Другим речима, да ли нам је мир уопште потребан, или су сви наши напори, у ствари, тек покушај да се у (увек) немирним временима по сваку цену снађемо.

Исидора Милосављевић, рођена 1994. године у Београду, дипломирала је драматургију на Факултету драмских уметности. Сценаристкиња је кратких филмова *Loop* и *Шкрје* који су селектирани на многе међународне фестивале. Сарадница је на сценарију филма *Да ли сīе видели ову жену* у режији Душана Зорића и Матије Глушчевића који је светску премијеру имао на Филмском фестивалу у Венецији. Била је драматуршкиња на представама *Сировод* у *Терезијенбурију* (Битеф театар и Позориште Kosztolányi Dezső), *Боині-боині* (Никшићко позориште), *Уображени болесник* (Књажевско-српски театар), *Џорџ Кајлан* (Словенско народно гледалишче, Нова Горица)... Радила је драматизацију и била драматуршкиња на представи *Ја сам Акико* по роману Стефана Тићмија. Њен комад *Ако се пробудиш или као да је важно* у режији Ненада Тодоровића рађен је у копродукцији Народног позоришта Лесковац и Народног позоришта Приштина. На Фестивалу младих позоришних стваралаца комад је наградио стручни и новинарски жири. Добитница је награде за драмско стваралаштво „Борислав Михајловић Михиз“ 2019. године.

Нађа Вукореп (Нови Сад, 1997) је инжењер Сценске архитектуре, технике и дизајна. Завршила је основне студије Сценска архитектура, техника и дизајн 2022. године, а потом уписала мастер академске студије – Сценска архитектура и техника на Факултету техничких наука Универзитета у Новом Саду. За време основних студија, 2018, постаје члан СЦЕН техничког тима, задуженог за реализацију програма који се дешавају у Сценској лабораторији „Борислав Гвојић“. Била је учесница пројекта „БИТИ“ (Љубљана, Словенија) радионица за глуму и видео, радионице светла „Rethink the night“ (Макреница, Грчка), Националног наступа Србије на Прашком квадријеналу (Праг, Чешка) у оквиру техничког тима. Учествовала је у реализацији многобројних СЦЕНлаб догађаја, као и мастер и докторских радова. Поред тога, као вођа тима за техничку продукцију и реализацију, учествује на изложби „Прекрајање“. Такође је учествовала у улози организаторке на краткометражном филму. Тренутно се највише бави сценским дизајном и дизајном светла.

Лара Бунчић је део ауторског тима, као костимографкиња представе *Мишија трозница*. Кроз образовање и интересовање бави се сценским простором и костимом у позоришту и на филму. Радују је процеси испуњени игром. Ова представе је једна од таквих процеса, тако да се нада да ће и публика прихватити игру и уживати у њој.

Александра Аризановић је завршила основне и мастер студије глуме на Академији уметности у Новом Саду у класи професора Бориса Исаковића. Игра у позориштима широм земље, а највише у Краљевачком позоришту, чији је стални члан. Поред глуме бави се плесом, кореографијом и сценским покретом. Осим у представи *Мишија трозница*, учествовала је у креирању сценског покрета за представе *Тихо, тише* (БДП), *Људи без тробова* (копродукција БДП-а и Регионалног позоришта Нови Пазар), *Слобода говора* (Градско позориште Чачак), *Једнобрки виџез* (Краљевачко позориште), као и за представе студената режије *Психоза у 4.48*, *Тамо где њевају* и *Козје осирво*. Добитница је Стеријине награде за младу глумицу, као и многобројних других награда, за глумачки и за кореографски рад. Жели да ствара уметност која може навести човека да пожели да живи.

Филип Готовац је дипломирао Дизајн звука на Академији уметности у Новом Саду. Ради као композитор и дизајнер звука за позориште, филм и видео-игре. Неке од позоришних представа на којима је радио су: *Не мош' љобећи од недеље* (СНП, Позориште Промена), *Нож и мелем* (Артфракција и Theatre de la Jeunesse) и *Меџаморфозе* (Позориште младих Нови Сад).

Александар Поповић – драмски писац (Уб, Србија, 22. XI 1929 – Београд, 9. X 1996). По мушкој линији потиче из старе српске породице свештеника и војника. Завршио је Трећу мушку гимназију – тада су га привукле комунистичке и левичарске идеје. Као матурант је, 1948. за време Информбиороа, одведен у затвор на Голом отоку, где је провео пет година. О том периоду свог живота је нерадо говорио, али га је уткао у своја књижевна дела. По повратку из затвора радио је најразличитије послове: молерске, асфалтерске, зидарске, цинкографске, стаклорезачке и др. и био под будним оком тадашњег режима. Књижевном раду је почео да се окреће у својим тридесетим годинама за-

хваљујући породици и пријатељима. Наиме, почетком 1950. прихватио је позив Душка Радовића и Радио-Београда да пише радио-драме за децу. Прво дело, криминалистички роман *Убисиво у Широјлу*, објавио је 1959. До краја живота је радио као слободан уметник. Највише је писао комедије и сатире, али се успешно бавио и осталим жанровима, тако да је иза њега остао богат опус драма за децу, сценарија за тв драме и серије. Написао је преко педесет позоришних комада. „Његова драматургија, која је у послератној српској литератури остварила велик број драма са савременим тематиком, одликује се живом, говорном језичком експресијом, као и наклоношћу да сатирично обликује и савремени грађански и малограђански живот нашег времена. Све су Поповићеве драме налик на фарсу тог живота који протиче и који покушава да фиксира понајвише уличним идиомом, актуелном анегдотом, брзореким синтаксом. Плодан и признат, остао је забележен по свежем захвату у тематику која до тада у савременој српској драми није била освојена, као и изузетним језиком“ (Д. Ређеп, 1984). Његово драмско стваралаштво је оставило неизбрисив траг не само у историји српске књижевности него превасходно у историји српског позоришта јер суштина његове уметности је управо у сценској игри. Његов књижевни рад вишеструко је награђен: Ванредна Стеријина награда за драме *Сабља димискија* и *Крмећи кас* 1965, Стеријина награда за *Развојни љуш Боре Шнајдера* 1967, Стеријина награда за заслуге 1969, Награда „Вечерњих новости“ за текст *Мрешћење шарана* на Данима комедије у Јагодини 1985, награда за драму *Мрешћење шарана* на Сусретима позоришта БиХ 1989, Стеријина награда за дело *Кус љешилић* 1990, Стеријина награда за *Белу кафу* 1991, Награда „Вечерњих новости“ на Данима комедије у Јагодини за драме *Кус љешилић* и *Бела кафа* 1991, Статуета „Јоаким Вујић“ за изузетан допринос позоришном животу у Србији 1991, Награда Најбоља послератна драма по анкети „Вечерњих новости“ и РТС – ТВ Београда за *Развојни љуш Боре Шнајдера* 1993, Награда за драму *Мршва тачка* на Сусретима „Јоаким Вујић“ 1993, Стеријина награда за драму *Тамна је ноћ* 1994, Награда на Земун-фесту за драму *Тамна је ноћ* 1994, Награда „Вечерњих новости“ на Данима комедије за драму *Развојни љуш Боре Шнајдера* 1995. и 1996. је проглашен за личност године.

Добро јутро, господине Поповићу

Чувши тог јутра да се у нашем позоришту ради дело Аце Поповића јако сам се уплахирио, јер је Поповић један од првих писаца са којима сам се на сцени сусрео и сматрам га једним оних писаца који је уронио у саму срж или сок живота. Тако весео сетио сам се и чувене песме Рамба Амадеуса која почиње стиховима: „Добро јутро господине Поповићу!“ Наиме, реч је песми која у рефрену поставља питање: „Да ли је то комедија? Да ли је то трагедија? Да ли је то драма?“ Питао сам се да ли је Рамбо баш мислио на нашег господина Ацу Поповића? Питао сам се да ли су његове комедије заправо трагедије и обрнуто? Права драма, по мом разумевању овог питања које Рамбо поставља, дакле, као код Аце Поповића, подразумева да права драма не може бити ни трагедија, ни комедија, већ та два морају, као и у животу, бити помешане, како би функционисале заједно, проузрокујући да оно страшно, стављено у прави контекст, постаје смешно и обрнуто. Оно чиме се у овом раду бавим јесте Александар Аца Поповић у Српском народном позоришту па ћу се тако вратити у далеку 1968, када је Здравко Шотра, пошто је напунио 35 година, закорачио на врата Позоришта и почео да поставља *Развојни пут Боре Шнајдера*, за коју је, годину дана раније, Поповић добио Стеријину награду. А, представу је извео Атеље 212, у режији Бранка Плеше. На дан премијере,

12. марта 1968, у листу „Дневник“ изашао је чланак под насловом „Боље од Плеше“ који потписује тада већ прослављени и поштовани глумац СНП-а Ђорђе Јелисић, који тумачи и насловну улогу у комаду. Храбра изјава, заиста, са обзиром на то да је Плеша, такође, играо и насловну улогу у Атељеу... Представа је доживела 14 играња. На следећу представу по тексту Аце Поповића чекало се дуго, цело пунолетство. Кад је Бранко Плеша дошао, вероватно да покаже ко је Плеша поставивши најлепши и најједноставнији комад – *Љубинко и Десанка*. У представи је играла и првакиња Гордана Ђурђевић (Димић), а представа се одиграла чак 74 пута. Потом је уследила праизведба комада *Друја враћа лево* 18. новембра 1989, када је представа босанскохерцеговачке глумице Суаде Капић изашла пред публику. У представи су играли и садашњи чланови ансамбла: Мирослав Фабри, Александар Гајин, Предраг Момчиловић, Лидија Стевановић... Представа је доживела 16 извођења. За следећег господина Поповића био је, по опробаном рецепту, загрејан Бранко Плеша, који 21. децембра 1990. излази са представом *Бела кафа*. Представа се играла 67 пута и погледало ју је преко 21.000 гледалаца. Две године након *Беле кафе*, Радмила Војводић, у том тренутку млада редитељка, поставља праизведбу текста *Неја мршваца*. Ова сценска игра уловљених пајаци доживела је 16 извођења. Занимљиво је да је двоје савремених редитеља тражило „новог“ Поповића, откривајући пред публиком, неизвођени текст овог аутора. Али се чини, по бројевима, да су у избору опробаног Поповићевог текста прекаљени редитељи, ипак, имали много више успеха. Тако је Егон Савин поставио *Мрешћење шарана* и након, са одушевљењем прихваћене, премијере 30. новембра 1996, представа је постала једна од симбола Позоришта и играла се у континуитету чак десет сезона, 101 извођење, са укупно 28.541 гледалац само у Српском народном позоришту. А, колико је тај текст био „проверен“ у том тренутку говори то да су га, пре тога, постављала позоришта у Пироту, Крушевцу, Ужицу, Вршцу, Зајечару, Приштини, Лесковцу, Нишу и, наравно, чувено извођење Звездара театара у главном граду. После ове представе, као да је настало страхопоштовање према Поповићу, који је морао сачекати 20 година да поново заигра у СНП-у. Тек је 17. маја 2016. Предраг Штрбац, поново поставивши *Развојни љуш Боре Шнајдера* у једном храбром и модерном читању, покушао да поново продрма сцену СНП-а новим Поповићем, премда Штрпчева поставка није наишла на добар пријем код публике.

Ђорђе Нешовић, млади позоришни редитељ, кога прати драматуршкиња Исидора Милосављевић, данас смело постављају Поповићево дело у један контекст у ком не знамо да ли смо у 1956. или 2030. години. У потрази за оним исконским и примарним у овим људима, цео ауторски тим урања у „сценску пошалицу на шест жица“ и свирају сву комедију, а и трагедију нашег менталитета усред ауторитативног режима, ратова и новог невидљивог непријатеља – мишје грознице.

Душан Мамула

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад

Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, в. д. управника
УЈ Драма / СОЊА ДАМЈАНОВИЋ, в. д. директора

Уредник / ДУШАН МАМУЛА
Обликовање / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије / МАРИЈА ЕРДЕЉИ
Графички уредник / ЋОРЂЕ ЛАБАТ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ФУТУРА d.o.o, Нови Сад
Тираж 300

163. сезона 2023/2024.

www.snp.org.rs

**#ЕУ
ЗА ТЕБЕ**

MINAQUA